

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתְּנַא הָאֱלֹקִי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּו: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרִשְׁת בְּלָק

מְבַאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶז שׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יִרְוֶץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחֻלַּק ל- תַּתק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֻלְקִים

כֹּרַךְ כ"א - חֻלַּק ב'

קוֹנְטֵרְס 602

מוֹפָץ לֵלֵא מִטְרוֹת רוּחַ כֻּלָּל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֻּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדֻקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וִישְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תִּשְׁע"א לַפ"ק - בַּעֲיֵה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

הוא. - הקדוש ברוך הוא קורא לארבע מחנות מלאכים עליונים ומלואים אותו, ונכנס לשבעים עולמות גנוזים (גימטריא "סוד"), שלא זוכה בהם שום אדם אחר - ומיחדים רק לו.

ונספר ספור נורא מגדל הזכות של מזכי הרבים:

המזכה את הרבים הוא היחסן הכי הגדול בשמים

בספר ישמח משה עה"ת בהקדמה בקו' תהלה למשה דף י"א ע"ב וזל"ק: מבואר בזהר תרומה דף קכ"ח ע"ב שהוא זכאה בעי למרדף בטר חזיבא וכו' בגין דנחשב לי' כאלו הוא ברא לי' ודא איהו שבחא ד'יסתלק בי' יקרא דקב"ה יתיר משבחא אחרא וכו' ועל דא באהרן ורבים השיב מעון וכתוב בריתי היתה אתו החיים והשלום ועיי"ש בד' קכ"ט ע"א כמה הפליגו שם כמה גדולים זכות הצדיקים שמחזירים רשעים בתשובה.

וכן ישמעתי מאדמו"ח ז"ל אשר ספר לו מוזלל"ה איך שפעם אחת נפגשו בעולם העליון רש"י ז"ל עם הרב הקדוש ר' איציקל מדראהאביטש ושאל רש"י ז"ל ר' איציקל איזה זכות ומצוה יש לו לבנו הרב הקדוש ר' מיכל המגיד משרים מזלאטשוב מה ששומע שמרעישין בכל העולמות עם בנו הרב הנ"ל, והשיב לו ר' איציקל הנ"ל, איך שלומד תורה לשמה, ולא נתקרה דעתו של רש"י ז"ל, ואמר לו עוד, שבנו הרבה לסגף את עצמו בתעניתים וסגופים, וגם בה לא נתקרה דעתו הקדושה, ואמר לו עוד אשר הרבה בגמ"ח וצדקה, ופזר נתן לאביונים וכדומה, ועוד לא נתקרה דעתו שוב אמר לו שרבים השיב מעון ועשה הרבה בעלי תשובה בעולם ובזה נחה ושקטה דעתו של רש"י ז"ל, ונחה דעתו הקדושה מה שמרעישים אתו כל הפמליא של מעלה ע"כ.

מובן כי מעשה כזאת לא יוכל לספר אשר עיני בשר לו ואך לאדם אשר עיניו משוטטות בעולמות עליונים שומע ורואה מה שלא ישמע לזולתו. יוכל לספר כזאת.

מזה יכולים להבין איזה זכות גדול הוא לאלו שלומדים זה"ק, וכל הפמליא של מעלה מדברים מהם, שבזכותם נצולים כל עם ישראל מכל מיני גזרות קשות ורעות, ומקרבין הגאולה, שנזכה בקרוב לראותה.

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

**מורי ורבותי! מי שרוצה לזכות לכל זה יתקשר אלינו, לעזר
להפיץ את שעורי הזהר הקדוש ויזכה לברכת הרשב"י הקדוש.**

הרשב"י והרמח"ל פותבים:

**כי הזוהר הקדוש הוא כמו תיבת נח⁴ שאלו שילמדו ינצלו מחבלי משיח
בזה תלוי סוד הצלת עם ישראל בדור האחרון וגאולתו,
בנח וסגלת⁵ למוזר הזהר הקדוש**

(4) ספר הזהר הוא כתבת נח שנתפסו בה שנים מעיר ושבע ממלכותא. והמשפילים וזיהרו כזוהר הרקיע. אליו אינו דקא משתדלין בזהר דא, דאקרי ספר הזהר, דאיהו כתיבת נח, דמתכנשין בה שנים מעיר, ושבע ממלכותא. ולזמנין אחד מעיר, ושנים ממשפחה. דבהון יתקיים (שמות א) כל הבן הילוד היאורה תשליכוהו. ודא אורה דספרא דא. (זהר חלק ג' דף קנ"ג, ברעיא מהימנא)

הרמח"ל זי"ע לא מצא עצה לבטל גזרות מעם ישראל, אלא בלמוד "הזהר הקדוש" ברצף ללא הפסק, שבכח "הזהר הקדוש" לבטל כל גזרות ולקרב הגאולה ברחמים. כמו כן, בנוסף למעלה הנפלאה של קרוב הגאולה ברחמים, מסגלים הלמוד והקריאה בספר הזהר הקדוש לבטל כל גזרות קשות ולהיות כחומה בצורה מפני כל צרה רחמנא ליצלן.

רבנו משה חיים לוצאטו זי"ע, בעל ה"מסלת ישירים" ועוד, תקן בישיבתו סדר למוד מיוחד של גירסא בספר הזהר הקדוש במשמרות ללא הפסק כלל מעת לעת, וקבע דבר זה פתקנה הראשונה בישיבתו, וכתב על מעלת הדבר באגרת לחכמי ישראל בזה הלשון: "זאת העצה היעוצה לכל קהלות קדש להנצל מרשת זו טמונה שונאיהם, ובודאי היה להם לפקח על זאת ולא יחדלו, כי רב הדבר ועצום מאד..."

ברייחת רבי שמעון בר יוחאי עשתה ענין התבה, וכלנו נברח להתבה הזאת וננצל ונמצא שברייחת רבי שמעון בר יוחאי עשתה ענין התבה, שבסודה נעשה הזהר, אשר בו נכללו כל הששים רבוא נשמתיו, כמזכר בתקונים, ואז נחשב זה לברייחה כללית לכל ישראל, עד שבסוף הימים לא יצטרך אלא יציאה, וזהו שגאמר (ישעיה נב, יב): "כי לא בהפוזן מצאו ובמנוסה לא תלכוני כי הלך לפניכם ה' ומאספכם אלקי ישראל..."

כל מי שיתדבק בזהר הקדוש בורח מן הסטרא אחרא, וינצל מחבלי משיח והאמת, כי ספר הזהר נשאר אחריו (אחרי רשב"י) זי"ע, שכל מי שיתדבק בו נקרא שבורה מן הסטרא אחרא, עד שלא יצטרך לו (באחרית הימים) אלא יציאה, ואודיעך מה תועלת נמצא בזה, והאמת כי תועלת גדול הוא, כי הוא הצלה מחבלי משיח.

(5) הגאולה העתידה לא תהיה עד שיזכו לתוספת הקדשה הזו, ואשרי האוכה בה" דברי השל"ה הקדוש: "הנה מבאר מפיך שחבור הזהר היה עתיד להיות גנוז וכו' עד שיבוא הדור האחרון בסוף הימים, שאז יתגלה לתחתונים. ובזכות העוסקים יבוא משיח, כי אז תמלא הארץ דעה בסבתו אשר

חסדו. כמה טובות עשה הקדוש ברוך הוא עם בני האדם, וכמה נסים מרחיש להם בכל יום, ולא יודע, רק הוא בלבדו. אדם קם בבקר ונחש פא להרגו, והאדם שם רגלו על ראשו והורגו, ולא ידע בזה האיש, פרט לקדוש-ברוך-הוא בלבדו - הוי לעשה נפלאות גדולות לבדו. אדם הולך בדרך ולסטים מחכים להרגו, בא אחר ונתן כפר תחתיו והוא נצל, לא ידע הטוב שעשה לו הקדוש ברוך הוא והנס שהרחיש לו, רק הוא בלבדו - הוי לעשה נפלאות גדולות לבדו. לבדו עשה יודע, ואחר לא יודע.

אמר לחברים, חברים, מה ששאלתי לערכים האלה שנמצאים תמיד בשדות אם קול החברים שהם משתדלים בתורה שמעו, שהרי רבי שמעון ורבי אלעזר בנו ושאר החברים הלכו לפגיננו ולא ידעו מאתנו, ושאלתי לערכים הללו עליהם, שידעתי שקולו של רבי שמעון ירגיז שדות והרים, והם גלו לי מה שלא ידעתי.

עד שהיו הולכים, אותם ערכים חזרו אליו. אמרו לו, וכן וכן, אתה שאלתנו מימי העולם, ולא שאלת על יום זה, שראינו תמיהה על תמיהה. ראינו חמשה בני אדם יושבים, וכן אחד יחד אתם, וראינו עופות מתפנסים ופורשים כנפים על ראשיהם, אלו הולכים ואלו שבים, והצל לא עבר מעל ראשיהם, ואותו וכן הרים קולו עליהם, והם שומעים.

אמר, על זה שאלתי ערכים ערכים, תלכו, ודרך זו תהא תקינה לפגיכם בכל מה שתמצו. שני דברים אמרתם לי ששמחתם בהם. תלכו. אמרו לו החברים,

טיבו עביד קדשא בריך הוא עם בני נשא, וכמה נסין ארחיש לון בכל יומא, ולא ידע אלא איהו בלחודוי. בר נש קם בצפרא, וחינא אתי לקטלא ליה, ובר נש שוי רגליה על רישיה, וקטיל ליה, ולא ידע ביה בר קדשא בריך הוא בלחודוי, הוי, לעושה נפלאות גדולות לבדו. בר נש אזיל בארחה, ולסטין מתפאן ליה למקטליה, אתא אחרא ואתייהב כופרא תחותיה, והוא אשתזיב. לא ידע טיבו דעבד ליה קדשא בריך הוא, ונסא דארחיש ליה, בר איהו בלחודוי, הוי, לעושה נפלאות גדולות לבדו. לבדו עביד וידע ואחרא לא ידע.

אמר לחברייא, חברייא (דף ר"א ע"א) מה דשאלנא להני ערבאי, דמשתכחי תדיר בחקלי, אי קלא דחברייא, דאינון משתדלי באורייתא שמעו. דהא רבי שמעון ורבי אלעזר בריה, ושאר חברייא, אזלין לקמן, ולא ידעין מנן, ושאלנא להני ערבאי עלייהו. דיבענא דקליה דרבי שמעון ירגיז חקלין וטורין, ואינון גלו לי מה דלא ידענא. עד דהוו אזלין, אינון ערבאי אהדרו לגביה. אמרו ליה, סבא סבא אנת שאילתא לן מן יומין דעלמא, ולא שאילתא על יומא דא, דחמינא תוהא על תוהא, חמינא חמשא בני נשא נתבין, וחד סבא בהדיהו, וחמינא עופי מתפנפי וקא פרשין גדפין על רישיהו, אלין אזלין, ואלין תבין, וטולא לא אתעבר מעל רישיהו. וההוא סבא ארים קליה עליהו, ואינון שמעין.

אמר על דא שאילנא. ערבאי ערבאי תהכון, וארחה דא תהא מתקנא קמייכו, בכל מה דתבעון. תרין מלין אמרתון לי, דחדינא

בהו. אזלו. אמרו לו חבריאי, ההוא אתר דרבי שמעון שארי ביה, היך אנן ידעין. אמר לון שבוקו למארי פסיען דבעירי, דהוא זרירך פסיעוי לתמן. לא הוי טעין חמריה, וחמריה סאטי מארחא תרין מלין, ואזל לתמן.

שארי נהיק תלת זמנין, נחת רבי פנחס, אמר לחבריאי, נתתקן לקבלא סבר אפי יומין, דהשתא פקון לגבן אנפי רבבי ואנפי זוטרי. שמע רבי שמעון נהיקו דחמרא, אמר לחבריאי, ניקום דהא קלא (דסודא) דחמרא דסבא חסידא אתער לגבן. קם רבי שמעון וקמו חבריאי.

פתח רבי שמעון ואמר, (תהלים צח) מזמור שירו ליי שיר חדש פי נפלאות עשה וגו'. מזמור זקוף טעמא לעילא. (שירי ותפא קרינו להאי) אמאי. אלא רשים טעמא רבא, דהא אתי ההוא מזמור, מתעטרך בעטרא עלאה לעילא על רישיה ואתי זקוף. מאן הוה אמר שירה דא. אינון פרות, באינון גועין דהוו געאן. (תהלים צח) שירו ליי שיר חדש. למאן הוו אמרין שירו. לכמה רתיבין, לכמה ממנן, לכמה דרגין, דהוו אתאן תמן ונפקו לקבלא ליה לארונא (סתם), ולהון הוו אמרי.

שירו ליי שיר חדש, דכר. מאי טעמא הכא שיר, ומשה אמר שירה, נוקבא. אלא התם במשה ארונא חדא (נ"א לחודא), זאת, נפקת מן גלותא, היא ואוכלוסהא, ולא יתיר. ובגין כך (שמות טו) את השירה הזאת, נוקבא. אבל הכא ארונא, ומה דהוה גניז בגויה נפיק. ובגין ההוא דהוה גניז בגויה, אתמר שיר חדש, דכר.

בי נפלאות עשה, מה דעבד בפלשתים, ומה דעבד בטענותהון. הושיעה לו מינו, למאן. לעצמו. מאן עצמו.

אותו מקום שרבי שמעון שרוי בו, איך אנו יודעים? אמר להם, משאירו לבעל פסיעות הבהמות שהיא ידריך פסיעותיו לשם. לא היה טוען חמורו, וחמורו סטה מהדרך שני מילין, והלך לשם. התחיל לנהר שלש פעמים, ירד רבי פנחס ואמר לחברים, נקום לקבל סבר פני תימים, שעכשו יצאו אלינו פנים גדולות ופנים קטנות. שמע רבי שמעון נהרת החמור, אמר לחברים, נקום שיהי קול (שמחת) החמור של הזקן החסיד התעורר אלינו. קם רבי שמעון וקמו החברים.

פתח רבי שמעון ואמר, (תהלים צח) מזמור שירו לה' שיר חדש פי נפלאות עשה וגו'. מזמור, זקוף טעם למעלה, (שיר ותפא קרינו להאי) למה? אלא רשום טעם גדול, שיהי בא אותו מזמור מתעטר בעטרת עליונה למעלה על ראשו ובא זקוף. מי אמר שירה זו? אותן פרות באותן געיות שהיו גועות. שירו לה' שיר חדש, למי היו אומרות שירו? לכמה מרפכות, לכמה ממנים, לכמה דרגות, שהיו באים שם ויצאו לקבל את הארון (סתם), ולהם היו אומרות.

שירו לה' שיר חדש - זכר. מה הטעם כאן שיר, ומשה אמר שירה, נקבה? אלא שם במשה ארון אחד (לחוד). זאת, יצאה מהגלות היא ואוכלוסיה, ולא יותר, ומשום זה את השירה הזאת, נקבה. אבל כאן ארון ומה שהיה בתוכו יצא, ומשום אותו שהיה גנוז בתוכו נאמר שיר חדש, זכר.

בי נפלאות עשה - מה שעשה לפלשתים ומה שעשה לעבודה

וְהוּא מְזֻמָּר עֲצֻמוֹ, וְרוּחָא עֲלָאָה קְדִישָׁא גְנִיז
בֵּיהּ. יְמִינוֹ, הֵהוּא דְרִית סְבָא. וְדָא יְמִינוֹ,
אַתְקִיף בְּהֵהוּא מְזֻמָּר, וְלֹא שְׂבִיק לֵיהּ בִּידָא
דְאַחְרָא.

הָבָא אֵית לְגַלְאָה מְלֵה חֲדָא, פֶּל זְמַנָּא דְהֵהוּא
יְמִינָא, הָוּה לְאַרְחָשָׁא נִיסָא, הָוּה אַתְקִיף
בְּהַאי מְזֻמָּר, וְשׂוּי לֵיהּ לְקַמִּיָּה, לְאַתְקַפָּא בֵּיהּ,
כְּאַפָּא דְאַתְקִיף יְמִינֵיהּ בְּחֲדוּי דְבְרֵיהּ לְקַמִּיָּה,
וְאָמַר מָאן הוּא דִּיקְרַב לְגַבֵּי בְרִי. פִּינּוּן דְסִרְח
לְגַבֵּי אַבּוּי, שׂוּי אַבּוּי יְדוּי עַל כְּתַפּוּי לְאַחֲוָרָא,
וְשְׂדֵייהּ בִּידָא דְשְׂנְאוּי.

כְּבִיבּוּלִי, בְּקַדְמִיתָא כְּתִיב, (שְׁמוֹת ט"ו) יְמִינְךָ יִי
נְאֻדְרֵי בְּכַח. בְּכַח מָאן. הֵהוּא
דְאַשְׁתְּמוּדְעָא. בְּעַרְבָא קוּרִין לְחֲדוּי דְבַר נֶשֶׁךְ
כַּח. הֵהוּא יְמִינָא נְאֻדְרֵי וְאַתְקִיף בְּכַח. מָאן
הוּא דִּיקְרַב לְגַבֵּי בְרִי. לְבַתֵּר מַה כְּתִיב, (אִיכָה ב)
הַשִּׁיב אַחֲוֹר יְמִינוֹ מִפְּנֵי אוֹיֵב, שׂוּי יְמִינֵיהּ עַל
כְּתִיפֵיהּ, וְדַחֵי לֵיהּ בִּידָא דְשְׂנְאוּי. בְּקַדְמִיתָא
יְמִינֵיהּ לְקַמִּיָּה בְּחֲדוּי, לְאַתְקַפָּא בֵּיהּ. וּלְבַתֵּר
לְאַחֲוָרָא עַל כְּתַפּוּי, לְדַחֲיָא לֵיהּ. וְהָבָא
הוֹשִׁיעָה לוֹ יְמִינוֹ וְזִרְעֵה קְדָשׁוֹ, תְּרִין דְרוּעִין
לְאַתְקַפָּא בֵּיהּ.

אִי אֵינּוּן פְּרוּת דְלָא אַתְרַגְלִלוּ בְּנַסִּין, אֶלְא הֵהִיא
שְׁעַתָּא בְּגוּעָא דְלֵהוּן אֲמַרוּ שִׁירְתָּא דָּא.
נְהִיקוּ דְחֻמְרָא דְסְבָא חֲסִידָא דְרַגִּיל בְּנַסִּין, עַל
אַחַת פְּמָה וְכַמְּה דְאָמַר שִׁירָה. חֲבַרְיָא, אִי
תִּימְרוּן דְחֻמְרָא לֹא הוּה אַרְחֵיהּ בְּכַף מִיּוּמָא
דְאַבְרֵי עֲלֻמָּא, פּוּקוּ וְחִמוּ אֲתוּן דְבַלְעֵם חֲיִיבָא,
דְנִצְחַת לְרַבּוּנָהּ בְּכֻלָּא. חֻמְרֵיהּ דְרַבִּי (דְּרַר"א ע"ב)
פְּנַחֲס בֶּן יֶאִיר עַל אַחַת פְּמָה וְכַמְּה. וְתוּ אֲתוּן
דְבַלְעֵם כַּד מְלִילַת, מְלֻאָכָא עֲלָאָה הוּה עֲלָהּ
מְלַעֲיָלָא.

הֵשְׁתָּא אֵית לְגַלְאָה, חֲבַרְיָא שְׁמַעוּ. פִּי הָאֲתוּן

כַּעַת יֵשׁ לְגַלוּת. חֲבַרִּים שְׁמַעוּ.
פִּי הָאֲתוּן שְׁנַבְרָא בְּעַרְבֵי שְׁבַת בִּין

השמשות, העולה בדעתכם שהפה היה פתוח מאותו זמן, או שתנאי התנה הקדוש ברוך הוא מאותו זמן? לא כן. וסוד כן. שגמסר לחכמים שלא משגיחים על טפשות הלב. פי האתון - דרגת האתונות, אותו עליון של צד נקבות, אותו שהיה שריו על אותה אתון ודבר מעליה. וכשברא הקדוש ברוך הוא לדרגה זו שנקראת פי האתון, סתם אותה בתוך (האתון) נקב תהום רבה, וסתם עליה עד אותו זמן. כשהגיע אותו זמן, פתח אותו נקב, ויצא ושרה עליה ודברה.

כמו זה, (במדבר טו) ותפתח הארץ את פיה. את - לרבות דומ"ה, שהוא פי הארץ. את פי האתון - לרבות קמריא"ל, שנקרא פי האתון. פי הבאר כמו זה. מה זה פי הבאר? אותה דרגה שהיתה ממנה עליה למטה, והיא פתח פי ה', ומיהו? יהדריא"ל שמו. שלשת הפיות הללו נבראו ערב שבת בין השמשות. בשעה שקדש היום, עולה פי הממנה על כל יתר הפיות, ומיהו? אותו יום שהתעלה והתקדש בכל, אותו שנקרא (ישעיהו) פי ה'. ערב שבת בין השמשות נבראו שאר הפיות. התקדש היום, עלה הפה ששולט על הכל, פי ה'.

בין כך ראו את רבי פנחס שהיה בא. הגיעו אליו, בא רבי פנחס ונשק את רבי שמעון. אמר, נשקתי את פי ה', התבשם בפשמים של גנתו. שמחו כאחד וישבו. מין שישבו, פרחו כל אותם עופות שהיו עושים צל והתפרו. החזיר ראשו רבי שמעון והרים להם קול ואמר, עופות השמים! אינכם משגיחים בכבוד רבונכם שעומד כאן!?

דאברי ערב שבת בין השמשות, סלקא בדעתייכו דפומא הוה פתיחא מההוא זמנא. או תנאי דאתני קדשא ברוך הוא מההוא זמנא. לאו הכי. ורזא הכא דאתמסר לחכימי, דלא משגחן לטפשו דלבא. פי האתון, דרגא דאתני, ההוא עלאה דסטר נוקבי. ההוא הוה דשריא על ההוא אתון, ומליל עליה. וכד ברא קדשא ברוך הוא להאי דרגא, דאקרי פי האתון, סתם ליה בגו (האתון) נוקבא דתהומא רבא, ואסתים עליה עד ההוא זמנא. כד מטא ההוא זמנא, פתח ההוא נוקבא, ונפק ושרא עליה, ומלילת.

בגוונא דא, (במדבר טו) ותפתח הארץ את פיה. את, לאסגאה דומ"ה דאיהו פי הארץ. את פי האתון (במדבר כ"ב), לאסגאה קמריא"ל, דאקרי פי האתון. פי הבאר פגוונא דא. מאן פי הבאר. ההוא דרגא דהוה ממנא עליה לתתא, ואיהו תחות פי יי, ומאן איהו יהדריא"ל שמייה. תלת פומין אלין, אתבריאו ערב שבת בין השמשות. בשעתא דקדש יומא סלקא פה דממנא על כל שאר פומין, ומאן איהו. ההוא יומא דאסתלק ואתקדש בכלא, ההוא דאקרי פי יי. ערב שבת בין השמשות, אברון שאר פומין. אתקדש יומא סליק פומא דשליט על כלא פי יי.

אהרבו, חמו לרבי פנחס דהוה אתי, מטי לגביה, אתא רבי פנחס ונשקיה לרבי שמעון. אמר, נשקנא פי יי, אתבסם בבוסמין דגנתא דיליה. חדו כחדא, ויתבו. מין דיתבו פרחו כל אינון עופין דהוו עבדי טולא, ואתבדרו. אהדר רישיה רבי שמעון, ורמא לון קלין ואמר, עופי שמיא לית אתון משגיחין ביקרא דמאריכון דקאים הכא.

עמדו, ולא לקחו ממקומם, ולא קרבו אליו. אמר רבי פנחס, אמר להם שילכו לדרךכם, שהרי לא נתנו להם רשות לחזור?

אמר רבי שמעון, ודעתיה שהקדוש ברוך הוא הוא רוצה להרחיש לנו נס. עופות עופות! לכו לדרךכם, ואמרו לאותו המנהג עליכם שהרי בהתחלה היה ברשותו, וכעת זה לא קיים ברשותו. אבל העלינו אותו ליום הסלע, פשעולה ענן בין שני חזקים, ולא מתחברים. התפזרו אותם עופות והלכו.

בין כך הרי שלשה אילנות מתפשטים בענפים לשלשה צדדים עליהם, ומעין מים נובעים לפניהם. שמחו כל החברים, ושמחו רבי פנחס ורבי שמעון. אמר רבי פנחס, טרח גדול היה לאותם עופות בתחלה, וטרח בעלי חיים לא צריכים, שהרי כתוב (תהלים קמח) ורחמיו על כל מעשיו. אמר רבי שמעון, אני לא הטרחתי אותם. אבל אם הקדוש ברוך הוא חס עלינו, איננו יכולים לדחות את המתנות שלו. ישובו תחת אותו האילן, ושחו מהמים ונהנו שם.

פתח רבי פנחס ואמר, (שיר השירים ד) מעין גנים באר מים חיים ונזלים מן לבנון. מעין גנים, וכי אין מעין אלא אותו מן גנים? והרי כמה מעינות טובים ונכבדים יש בעולם! אלא אין כל ההנאות שוות. יש מעין שיוצא במדבר במקום יבש - הנאה יש למי שיושב ושותה. אבל מעין גנים, כמה טוב הוא ונכבד. אותו מעין עושה טוב לעשבים ולפרות, מי שמתקרב אליו נהנה בכל; נהנה במים, נהנה בעשבים, נהנה בפרות. אותו מעין מתעטר בכל. כמה שושנים,

קיימו, ולא נטלו מהדוכתייהו, ולא קריבו לגבייהו. אמר רבי פנחס אימא לון דיהכון לארתייהו, דהא לא יהבין לון רשו לאהדרא.

אמר רבי שמעון, ידענא דקודשא בריך הוא בעי למרחש לן ניסא. עופין עופין זילו לארתיכו, ואמרו לההוא דממנא עליכו, דהא בקדמיתא הוה ברשותיה, והשתא לאו ברשותיה קיימא. אבל סליקנא ליה ליומא דטנרא, פד סליק עיבא בין שני תקיפין, ולא מתחבראן. אתפדרו אינון עופי ואזלו.

אדהכי, הא תלת אילנין, מתפשטין בענפין לתלת סטרין עלייהו, ומעיינא דמיא נבעין קמיהו. חדו כלהו חברייא, וחדו רבי פנחס ורבי שמעון. אמר רבי פנחס טורח סגי הוה לאינון עופי בקדמיתא, וטורח בעלי חיים לא בעינן. דהא (תהלים קמח) ורחמיו על כל מעשיו כתיב. אמר רבי שמעון, אנא לא אטרחנא לון. אבל אי קדשא בריך הוא חס עלן לית אנן יכלין לדחייא מתנן דיליה. יתבו תחות ההוא אילנא, ושתו מן מיא, ואתהנו תמן.

פתח רבי פנחס ואמר, (שיר השירים ד) מעין גנים באר מים חיים ונזלים מן לבנון. מעין גנים, וכי לית מעיין אלא ההוא מן גנים, והא כמה מעיינין טבין ויקירין אית בעלמא. אלא לית כל הנאות שוין. אית מעיין דנפיק במדברא, באתר יבישא, הנאה אית למאן דיתיב ושתי. אבל מעיין גנים, כמה איהו טב ויקירא, ההוא מעיין עביד טיבו לעשבין ואיבין, מאן דקריב עליה אתהני בכלא. אתהני במיא, אתהני בעשבין, אתהני באיבין. ההוא מעיין מתעטרא בכלא. כמה וורדין, כמה

עֲשִׂינָה דְרִיחָא סַחְרִינְיָה, כְּמָה יָאוּת הַהוּא
מַעְיִין, מִשְׁאֵר מַעְיִינִין, בְּאֵר מִים חַיִּים.

וְהָבֵי אוֹקִימָנָא כְּלָא בְכִנְסַת יִשְׂרָאֵל קְאָמֵר,
אִיהִי מַעְיִין גְּנִים. מֵאן גְּנִים. חֲמֵשׁ גְּנִים
אֵית לִיה לְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, דְקָא מִשְׁתַּעֲשָׂא
בְהוּ. וּמַעְיִינָא חֲדָא עֲלוּוִיָּהוּ, דְקָא אֲשְׁקִי לִוְן,
וְרִוֵי לִוְן, טְמִיר וְגִנְיָ, וְכִלְהוּ עֲבָדִין פִּירִין
וְאִיבִין. גְּנִתָּא חֲדָא אֵית לְתַתָּא מְנַיָּיהוּ, וְהַהוּא
גְּנִתָּא נְטִיר סַחְרָא מְכַל סְטְרִין דְעֲלָמָא. תַּחְתּוֹת
הָאִי גְּנִתָּא, אֵית גְּנִים אַחְרָנִין, עֲבָדִין אִיבִין
לְזַנְיָהוּ.

וְהָאִי גְּנִתָּא, אַתְהֶפֶף וְהוּי מַעְיִין דְאֲשְׁקִי לִוְן,
בְּאֵר מִים חַיִּים, כְּדָא אֲצִטְרִיךְ הוּי מַעְיִין,
וְכָד אֲצִטְרִיךְ הוּי בְּאֵר, מַה בֵּין הָאִי לְהָאִי. לֹא
דְאִמִי, כְּדָא אַתְמַשְׁכוֹן (דף ר"ב ע"א) מֵיָא מְאֵלִיָּהוּ,
לְכַד שְׂאֲבִין מֵיָא לְאֲשְׁקָאָה. וְנוֹזְלִים מִן לְבָנוֹן,
מֵאִי נוֹזְלִים. אֵלִין נוֹזְלִים אַהֲדְרוּ לְמַעְיִין, (ס"א
דְכִלְהוּ) כְּדָא נְבָעִין מִיּוֹן וְנוֹזְלִים טַפִּין לְעֵילָא (ס"א
סְלַעִילָא) אֵלִין בְּתַר אֵלִין, מִיּוֹן מְתִיקָן, דְנִפְשָׁא
אֲזֵלָא אַבְתַּרְיָהוּ. כְּדָא אֵינּוֹן חֲמֵשׁ מְקוּרִין,
דְנִפְקוּ מִן לְבָנוֹן, אַתְעֲבִידוּ נוֹזְלִים בְּהָאִי מַעְיִין.
כְּדָא קְדָשָׁא בְרִיךְ הוּא רְחִישׁ לָן נִסָּא בְּאַתֵּר
דָּא, קְרִינָא עַל מַעְיִינָא דָּא קְרָא דָּא. (ס"א טֵא
נוֹזְלִים. אֵלִין חֲמֵשׁ מְקוּרִין דְנִפְקוּ מִן לְבָנוֹן לְעֵילָא, אַתְעֲבִידוּ נוֹזְלִים כְּדָא
אַהֲדְרוּ לְמַעְיִין, נְבָעִין מִיּוֹן וְנוֹזְלִים טַפִּין אֵלִין בְּתַר אֵלִין מִיּוֹן מְתִיקָן, דְנִפְשָׁא
אֲזֵלָא אַבְתַּרְיָהוּ. כְּדָא קְדָשָׁא בְרִיךְ הוּא רְחִישׁ לָן נִסָּא בְּאַתֵּר דָּא, בְּהָאִי מַעְיִין
וְעַל מַעְיִינָא דָּא קְרִינָא קְרָא דָּא.)

הוּוּ פִּתַח וְאָמֵר, (דברים כ) כִּי תִצְוֹר אֶל עִיר יָמִים
רְבִים לְהִלָּחֵם עֲלֶיהָ לְתַפְשָׁהּ וְגו', כְּמָה
טְבִין אֵינּוֹן אַרְחִין וְשְׂבִילִין דְאֹרִייתָא, דְהָא
כְּכָל מְלָה וּמְלָה, אֵית כְּמָה עֵיטִין, כְּמָה טְבִין
לְבִנֵי נִשְׂא, כְּמָה מְרַגְלָאן דְקָא מְנַהֲרִין לְכָל
סְטֵר, וְלִית לָן מְלָה בְּאֹרִייתָא, דְלִית בָּהּ כְּמָה
בּוֹצִינִין מְנַהֲרִין לְכָל סְטֵר. הָאִי קְרָא אִיהוּ כְּפּוּם

כְּמָה עֲשִׂינָה רִיחַ סְבִיבוּ, כְּמָה נָאָה
אוֹתוֹ מַעְיִן מִשְׁאֵר הַמַּעְיִנוֹת, בְּאֵר
מִים חַיִּים.

וְכָד בְּאֵרְנוּ, הַכֵּל בְּכִנְסַת יִשְׂרָאֵל
אוֹמֵר, הִיא מַעְיִן גְּנִים. מִי הַגְּנִים?
חֲמֵשׁ גְּנִים יֵשׁ לְקוּדְשׁ-בְּרוּךְ-
הוּא שְׂמִשְׁתַּעֲשָׂא בְהֶם, וּמַעְיִן
אַחַד מְעֲלִיָּהֶם שְׂמִשְׁקָה אוֹתָם
וּמְרִיחָה אוֹתָם, טְמִיר וְגִנְיָ, וְכִלְסָם
עוֹשִׂים פְּרוֹת וּתְבוּאָה. גְּנָה אַחַת
יֵשׁ תַּחַת מְהֵם, וְאוֹתָהּ הַגְּנָה
שְׂמוּרָה סְבִיב מְכַל צְדִדֵי הָעוֹלָם.
תַּחַת גְּנָה זוֹ יֵשׁ גְּנִים אַחֲרִים
עוֹשִׂים פְּרוֹת לְמִינֵיהֶם.

וְגִנָּה זוֹ תַתְּהַפֵּכָה וְהִיתָה לְמַעְיִן
שְׂמִשְׁקָה אוֹתָם, בְּאֵר מִים חַיִּים.
כְּשִׁצְרִיף זֶה מַעְיִן, וְכְשִׁצְרִיף זֶה
בְּאֵר. מַה בֵּין זֶה לְזֶה? לֹא דוּמָה.
כְּשִׁנְמַשְׁכִּים הַמִּים מְאֵלִיָּהֶם
לְכִשְׂשׂוֹאֲבִים מִים לְהַשְׁקוֹת.
וְנוֹזְלִים מִן לְבָנוֹן, אֵיזִה נּוֹזְלִים?
נוֹזְלִים אֵלִין חוֹזְרִים לְמַעְיִן, (ש
כֵּל) כְּשִׁנּוֹבְעִים מִים וְנוֹזְלוֹת
טְפוֹת לְמַעְלָה (מְלַמְעֵלָה) אֵלִין אַחַר
אֵלִין, מִים מְתוּקִים שְׂהִנְפֵּשׁ
הוֹלֵכַת אַחֲרֵיהֶם. כְּדָא הֵם חֲמֵשׁ
מְקוּרוֹת שְׂיִצְאוּ מִן לְבָנוֹן, נַעֲשׂוּ
נוֹזְלִים בְּמַעְיִן זֶה. כְּדָא הַקְדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא הֲרִחִישׁ לָנוּ נִסָּ בְּמִקוֹם
זֶה, קְרִינָנוּ עַל מַעְיִן זֶה פְּסוּק זֶה.
(מַה הַנוֹזְלִים? אֵלִין חֲמֵשׁ מְקוּרוֹת שְׂיִצְאוּ מִלְּבָנוֹן
לְמַעְלָה, נַעֲשׂוּ נוֹזְלִים כְּפִישׁ חֲרוּ לְמַעְיִן, נוֹבְעִים
מִים וְנוֹזְלוֹת טְפוֹת אֵלִין אַחַר אֵלִין מִים מְתוּקִים,
שְׂהִנְפֵּשׁ הוֹלֵכַת אַחֲרֵיהֶם. כְּדָא הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
הֲרִחִישׁ לָהֶם נִסָּ בְּמִקוֹם זֶה בְּמַעְיִן זֶה, וְעַל מַעְיִן
זֶה קְרִינָנוּ פְּסוּק זֶה.)

עוֹד פִּתַח וְאָמֵר, (דברים כ) כִּי תִצְוֹר
אֶל עִיר יָמִים רְבִים לְהִלָּחֵם עֲלֶיהָ
לְתַפְשָׁהּ וְגו'. כְּמָה טוֹבִים הֵם
דְרָכֵי וְשְׂבִילֵי הַתּוֹרָה, שְׂהִרִי כְּכָל
דְבָר וְדְבָר יֵשׁ כְּמָה עֲצוֹת, כְּמָה
טוֹבוֹת לְבִנֵי אָדָם, כְּמָה מְרַגְלִיּוֹת
שְׂמֵאִירוֹת לְכָל צַד, וְאֵין לָן דְבָר
בְּתוֹרָה שְׂאִין בוֹ כְּמָה גְרוֹת

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוּא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוּא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחובט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

ספר

תיקוני זהר

ל-354 ימות השנה

המהולק

לימוד ספר זוהר נשגב מאוד לטהר ולקדש הנפש, ואפילו אי לא ידע מאי קאמר ושוגה בו שגיאות הרבה הוא חשוב לפני הקדוש ברוך הוא... בלימוד זוהר הקדוש אפילו באין מבין כלל, חשוב ומקובל ומרוצה לפני ה' וכו'. (פלא ויעין אתה ז', זוהר) וכן נתן מרן האר"י תיקון לבעל תשובה שיאמר המשה דפיין זוהר או תיקונים בכל יום (מורה באצבע להדריך"א אות ט) אין אדם יכול לבוא אל קצת השגת גדולתו ורוממותו ית"ש מכל למודיו כמו מלימודי חכמת הקבלה, כיווד מלימוד ספר זוהר הקדוש והתיקונים, חכמת אדם תאיר פניו מריבוי העולמות העליונים הקדושים לאין קץ וסוף ותכלית. (יסוד ושרש העבודה, שיעור הששי, שער הניצור)

הגני רושם לך תלמידי המובהק הרב הגאון הקדוש מו' יעקב יוסף הכהן ג"י בקצרה על נייר קטן בכיון כדאי שתשא אותו בכל עת. קבלתי ממורי ורבי וכו' [הבעש"ט], תיקונים ילמד בכל השנה בכל יום. (כתר שם טוב)

מכתב מורנו הבעש"ט: לכבוד ... בכל לילה קודם השינה ממש תלמוד מאמר אחד מתיקוני זוהר הקדוש ואו תישן בטח ובל תירא בעוה"ת, והש"ת יטע בלבנו אהבתו ויראתו דוקא אמן כי"ר. מנאי מודו ישראל במוהר"ר אליעזר בעל שם ממעובד.

[כתר שם טוב]